

Lieve Carlijn,

*'Alles goed geregeld in volwassen overleg
de omgang is bezegeld in gedeelde middenweg
in elk huis hun eigen speelgoed
en beiden harten op hun plek
ze zegt we doen het heel goed
en aan liefde geen gebrek
elke week een aantal dagen
maar die gaan te snel voorbij
ik mag niet klagen
maar ik mis de helft van mij.'*

Oei wil ik hier wel over schrijven? Een stukje intens geluk en extreem gemis.

Het is maandagmiddag, als ik straks thuiskom zijn ze er weer. Zalig de knuffels die ik dan krijg. Ik pak ze vast en ruik aan ze. Een geur die ik uit duizenden zou herkennen. Het is denk ik een oerinstinct, niks ruikt zo vertrouwd als mijn eigen kinderen. De door Anne niet gewaardeerde schoenen die achteloos de kamer in zijn getrapt, voelen als kleine trofeeën. Een soort van paaseieren die je mag gaan zoeken. De vele vragen die je direct op je afgevuurd krijgt komen bijna binnen als gedichten. Het huis en mijn aandacht worden overgenomen door de twee kleine mensen waar ik zoveel veel van hou.

Waarom ik de door veel ouders omschreven als irritant gedrag zo waardeer, is omdat ik ze maar de helft van de tijd bij me heb. Gescheiden van hun moeder leven, hemelsbreed zo'n 200 meter van elkaar. In de week dat ze niet bij mij (ons) zijn, focus ik me op andere dingen maar zodra de week begint komt toch altijd de compensatievader in me naar boven.

Iedere seconde die ze er zijn, wil ik er voor hen zijn. Het eerste jaar was dat lastig, het compenseren won het regelmatig van mijn taak als vader/opvoeder. De laatste jaren is de balans niet meer geheel uit evenwicht. Op de essentiële punten neem ik absoluut de verantwoordelijkheid, maar zodra het kan geef ik mij volledig over aan mijn compensatievadergevoelens. Weinig vragen om aandacht worden beantwoord met 'nee'. Dit maakt ook de zoektocht naar balans van aandacht tussen mij en Anne in die week er niet altijd makkelijker op. Het is een gebied waar emotie en ratio elkaar zeker niet altijd vinden.

Ik denk dat er te weinig wordt stil gestaan bij hoe het voor een vader is om niet volledig deel uit te kunnen maken van het leven van zijn kind(eren). Mijn situatie is nog heilig, ik heb ze echt om de week een hele week, mijn relatie met hun moeder is goed, ze wonen om de hoek en komen ook af en toe langs als ze niet bij mij zijn.

Maar het gemak waarmee mensen verbaasd kunnen kijken, dat je daadwerkelijk 50% er voor ze bent en niet om de week een weekend. De vrijheid die als heilig wordt verklaard door de buitenwereld in de week dat ze er niet zijn. Voor mij geldt dat niet.

Het is maandagochtend, we zitten aan het ontbijt. Nog een kwartier en dat moet de eerste naar school en ik eigenlijk richting werk. Iedere hap is taai en mijn maag voelt als een baksteen. Het moment van de knuffel komt dichterbij. Hij is net zo liefdevol als de knuffel die ik vorige week maandagmiddag kreeg. Ik ruik nog even en zeg dat ik trots ben. 'Tot maandag'

*"Ooit worden ze ouder en ik weet
dat ik die ondertoon van falen wel vergeet
omdat ik weet in de helft van de tijd
ben ik op afstand maar ik ben ze nergens kwijt*

*uit het niets wellen tranen op
van nog niet zo lang geleden
ze bleken te zijn weggestopt
of op zijn minst te zijn vermeden*

*de beurse plek van onvermogen
kwetsbaar als die is
overrompelt mij
en schreeuwt van dit gemis."*

'De helft van mij' - Bastiaan Ragas)

Liefs,

Frank.

